

ringe Grad til at skaffe den Fred, navnlig paa de mindre Grundejeres Marker, som under de nuværende Forhold, hvor alle og enhver kunne strejfe om med et Gevær, saavesaa haardt, og Indførelsen vil saaledes efter Flertallets Formening netop blive til Gavn for de mindre Jordbrugere. Dette er ogsaa forlængst indset i andre Lande, og endog i et saa demokratisk Land som Frankrig har man ikke næret Betænelighed ved at paabyde Jagttegn i et langt større Omfang, end her er foreslaaet, ligesom Afgiften ogsaa er langt større (25 fr. aarlig). Hertil kommer, at da Jagt i de allerfleste Tilfælde maa anses som en Luksusport, synes der ogsaa at være god Grund til at lægge en Afgift derpaa. At den foreslaaede Ordning i enkelte Tilfælde kan medføre Gene for vedkommende jagtberettigede, kan maaske tænkes, men ligesom denne Gene efter de Undtagelser fra Nødvendigheden af Jagttegn, som Forslaget opstiller, ikke er af nogen større Betydning, saaledes vil den i ethvert Fald ikke staa i noget Forhold til det store Gode for Almenheden, som vil opnaas ved den omtalte Foranstaltning. De mulige Ulemper ville derhos let kunne fjernes ved Ændringer, og Flertallet har for at imødekomme den modsatte Opfattelse foreslaaet en saadan, gaaende ud paa, at Lodsjerne i en Kommune skulle kunne udøve Jagt indensfor Kommunens Grænser uden Jagttegn. Herved vil i ethvert Fald den Indvending bortfalde, som gik ud paa, at Jagttegn vilde medføre, at den ene Nabo ikke kunde gaa paa Jagt hos den anden, eller at der ikke i Kommunen kunde afholdes Fællesjagter af Lodsjerne, saaledes som det nu flere Steder er Tilfældet. Naar det endvidere har været indvendt mod Indførelse af Jagttegn, at det ikke er retfærdigt, at Kendelsen skal tilfalde den Kommune, hvor paagældende Person er bosat, vil dette formentlig ogsaa let kunne ændres ved at bestemme, at Kendelserne skulle fordeles mellem Købstæderne og Amternes Repartitionsfond, og Flertallet har derfor stillet et hertil sigtende Ændringsforslag.

Mindretallet (Griffen, N. Hansen og Th. Nielsen) har ikke fundet de Grunde, der anføres for Indførelsen af Jagttegn fyldestgørende. De smaa Grundejere ville have tilstrækkeligt Værn imod Jagtovertrædelser i den offentlige Paatale (jfr. § 27 og Ændringsforslag Nr. 63.) Vi tvivle ogsaa meget om, at Jagttegnene virkelig ville formindske Særgernes Antal. I hvert Fald ville de næppe formindske Antallet af Jagtdage. Levebrøds- og Sportsjægere saa vel som Krybskytterne ville selvfølgelig ikke undlade at løse Jagttegn. For disse Klassers Vedkommende vil Antallet ikke formindskes; snarere turde der vel være Grund til at tro, at det vil forøges, da Jagttegnet giver dem en privilegeret Stilling, og mange af dem ville jage med større Iver, netop fordi de have maattet hde Betaling for deres Jagttegn; de maa have et saa meget større Udbytte af Jagten, for at den skal kunne betale sig for dem. At Jagttegnet ikke vil være noget virkelig Værn mod Krybskytteriet, indrømmes selv af Flertallet. Der anføres, at Jagttegn er indført i andre Lande. Mindretallet lægger ikke videre Vægt derpaa, da Udviklingen og Naturforholdene der slet ikke kunne sammenlignes med dem, der finde Sted i vort Land. Vi finde det ligesom Flertallet aldeles urimeligt, at Jagttegnet skal løses i de Kommuner, hvor vedkommende Personer bo, og at Betalingen skal indgaa i de paagældende Kommunes Kasse, da dette vil føre til, saaledes som Forholdene ere, at de Kommuner, der have liden eller ingen Jagtgrund, men derimod en meget talrig Befolkning, ville saa den største Indtægt af Jagttegnene.

Forslaget om Jagttegn er lidet hensynsfuldt mod de mindre bemidlede, da det vil umuliggøre eller i det mindste indskrænke den lejlighedsvis Jagt, der drives af smaa Grundejere og Smaaataarsfolk, da de naturligtvis ikke ville betale 10 Kr. for at saa Lov til at jage nogle enkelte Gange. Dersom Forslaget bliver ophøjet til Lov, vil det efter vor Opfattelse være et stærkt Indgreb i den personlige Frihed. Loven vil være vanskelig at overholde og derfor give Anledning til mange Overtrædelser og Politiforsøelser — ikke